

veed har den mindste Lighed med, hvad der nu tales om, er det klart, at her ikke er Spørgsmaal om en Servitut, der vilkaarligt er paa- lagt, men om Noget, der har bestaaet i Aarhundreder, som man kan documentere er en virkelig Eiendomsret for Staten, og som der ikke er nogen rimelig eller fornuftig Grund til at forcere de paagjældende Private. Der er f. Ex. en meget betydelig Eiendom, der, som beliggende paa det allerfordeelagtigste Sted, efter sædvanlige Eiendomspriser kan udbringes til en 200,000 Rd., men som er kjøbt for en Generation siden for 1,000 Rd. Staten skal ganske vist være generøs; men dette gaar ud over alle rimelige Grændser. Man kan ikke uden videre fritage disse Eiendomme for det Baand, der hviler paa dem, og som i sin Tid er vederlagt dem, og man kan ikke misfjende den store permanente Forskjel, der er imellem saadanne Eiendomme, og saadanne, hvorpaa Baandet vel ogsaa hvilte, men som laae langt fjernere fra Byen, og som Byggepladser have en forholdsvis underordnet Værdi. Jeg skal i Genhold til, hvad jeg her har anført, stemme imod Udvalgets Forslag, idet jeg dog skal bemærke, at Udvalget har stillet de to Endringer, det har foreslået til § 9, under Et og saaledes sammensviede, at de ikke kunne bringes til særskilt Afstemning ved en blot Deling af Forslaget, og at jeg derfor maa stemme imod det hele Forslag, uagtet jeg for mit Vedkommende Intet har imod, at Tidsgrænsen fastsættes til 1865. Hvis Udvalgets Forslag til § 9 skulde falde, og det til Sagens 3die Behandling skulde stille et nyt Endringsforslag, der blot angaar Tidsgrænsen, skal jeg stemme derfor.

Indenrigsministeren ad interim: Det er mig aldeles gaadefuldt, hvorledes den ærede Ordfører kan forsvare sin Opfattelse af disse Forhold. Vi have et Udgangspunkt, nemlig det, at ogsaa efter min Opfattelse vil Monarchiet ingenstunde nedlægge Voldene omkring Kjøbenhavn, medmindre der bliver givet en Lov som den foreliggende. Derom ere vi altsaa enige. Lad os altsaa see, hvorledes disse Eiendomsbesiddere ville være fjerne, dersom Loven ikke kommer ud. Accurat som de nu ere fjerne; de ville ikke faae større Myndighed over deres

Eiendomme; de samme Indskrænkninger ville blive bestaaende. Dersom Loven derimod kommer ud, forekommer det mig, at det maa være dem aldeles ligegyldigt, om der anlægges Fæstningsværker lige udenfor Byen eller 1 eller 2 Mil eller hvor langt det skulde være fra Byen, eller om man anvender ganske andre Maader til at sikke Landets Forsvar. Det er Noget, der ikke vedkommer dette Spørgsmaal, ikke har Tanke af at gjøre dermed, naar kun det staaer fast, at naar ikke Loven kommer ud, blive Voldene staaende, og at for at faae Voldene bort maa Loven komme. De to Ting hænge sammen, og de hænge lige godt sammen, enten man tænker sig, at Fæstningsværker blive nødvendige, eller at Fæstningsværker paa ganske andre Steder ville flyde deraf, naar man kun gaar ud fra den Forudsætning — og derom ere vi enige — at Monarchiet ikke vil kunne opgive det Værn, der ligger i Voldene, medmindre der fra Statens Side paa anden Maade gives Vederlag derfor. Det Punkt, som gjør den væsentlige Forskjel, er: Bruger Staten disse Forder eller ikke? Er det umiddelbart i Statens Interesse, at disse Indskrænkninger vedblive at hvile paa Forderne eller ikke? Derom maae vi ogsaa være enige. Den ærede Ordfører siger saa: Nei, umiddelbart er det ikke i Statens Interesse; thi i det Dieblit, vi udføre de Fæstningsværker, der ere paatænkte, maae vi nedlægge Voldene. Forderne er der altsaa ikke Tale om, men der er Tale om at faae en Lov, hvorved det bliver Regjeringen muligt at træffe en saadan Anvendelse af sin Eiendom, at den derved bliver sat istand til paa anden betryggende Maade at tilveiebringe et Værn for Staten. Mig vedbliver det at være usatelligt, hvort Forskjellen skulde være for den ærede Ordfører, enten Befæstningsværkerne, der skulle opføres, ligge lige udenfor Kjøbenhavn eller paa et hvilket som helst andet Sted, da det dog maa anerkjendes, at disse Forder, som saadanne, ikke staae i umiddelbar Forbindelse med den paatænkte Befæstning. For ikke at misforstaaes, skal jeg sige, at naar jeg har sagt, at jeg vilde stemme mod Loven, har jeg tænkt paa min Stilling i Folkethinget, hvor jeg har Stemmeret. Hvis den derimod forelaa vedtagen af begge Ting, er det et heelt andet Spørgsmaal,